

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

1. Exordium.

1. *Misericordiae studium Coelestis Patris exemplo, inculcatoque saepius Salvatoris Nostri praecepto commendatum, discipulos Christi Ecclesiaeque filios ab omnibus humanarum societatum sectatoribus ita discernit, ut qui dilectionem habuerint ad invicem, ii demum supereminentem omni scientiae disciplinam percepisse, ii vere ad Regnum Filii Dei pertinere dignoscantur. Haec charitatis lex non lapideis Israelitarum cordibus insculpta, non Levitico generi haereditate transmissa, non Aaronis stirpi cum Sacerdotii praerogativa tributa fuit, sed in Fidelium cordibus per Spiritum Sanctum suaviter copioseque diffusa, sicut alienigenam Samaritanum languenti Judaeo proximum fecit, ita universas Orbis terrae Nationes fraternitatis vinculo inter se copulavit. Per hunc dilectionis spiritum vere renovata est facies terrae, dum genus humanum, peccatorum et consequentium poenarum vulneribus sauciatum, non amplius hanc lacrimarum vallem pro exilii atque supplicii loco, sed pro charitatis exercitatione, ac beatae peregrinationis diversorio habere coepit, humanaeque infirmitates jam inter unius corporis membra communes redditae patientibus quidem factae sunt in expiationem delictorum et causam salutis aeternae; compatientibus vero meritorum augmentum, et obtinendae sibi, quam aliis praestitissent, misericordiae fiduciam attulerunt.*

2. *Hoc spiritu de Coelo repletus superiori saeculo B. Camillus de Lellis piam calamitosorum omnium, praecipue vero aegrotantium, curam in se suscepit, quosque nec patriae nec sanguinis conjunctione ullo modo attingebat, urgente charitate Christi plusquam paternis, fraternisque officiis complecti et sublevare proprium sibi munus assumpsit. Quin etiam cum se videret nec ad omnes ubique in tribulatione constitutos, nec ultra praefinitum sibi vitae cursum ad futuras aetates operam, studiumque suum extendere posse, propagato in alios ejusdem spiritus*

sui fervore, iisque perenni charitatis nexu, et religiosi Voti proposito obligatis spiritualem, ac temporalem infirmorum curam ipsis perpetuo commisit et commendavit.

3. Cujus quidem Beati Viri virtutes cum ad illud perfectionis fastigium, quod humana ratio, et naturae vires assequi nequeunt, Dei gratia pertigisse constiterit; ejusque Sanctitatem Omnipotens Deus illustribus editis miraculis in conspectu filiorum hominum magnificare dignatus fuerit; Nos eum merito ex hac veritatis Cathedra de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum assensu, et consilio Ecclesiae universae colendum, et venerandum, populis invocandum, Fidelibus cunctis imitandum proponimus, et praesentium Litterarum tenore denunciamus.

2. Vita S. Camilli describitur.

1. Ortus et adolescentia. – *Natus est in Bucclanici Theatinae Dioecesis Oppido in Marrucinis Anno Domini 1550 non sine futurae sanctitatis praesagiis, cum Mater, quae ipsum provecta jam aetate conceperat, visa sibi in somniis fuerit puerum peperisse crucem in pectore gestantem, et chorum ducentem aliorum complurium cruce similiter signatorum. Quibus tamen auspiciis minime respondit Camilli adolescentia adeo in vitiis, maximeque in effuso alearum lusu traducta cum valetudinis, fortunarum, et famae dispendio, ut etiam probrosa paupertate adactus abjectissimis primum ministeriis a natalium suorum conditione alienissimis in Nosocomio Incurabilium de Urbe, mox laboriosae militiae in Venetorum castris, denique in Sipontino Fratrum Capuccinorum Conventu famulatus se addicere compulsus fuerit; ubique inconstans, ubique sibi aliisque gravis, nunquam tamen a miserentis Dei longanimitate desertus, qui et eum semper a profundiore abisso, a blasphemiarum scilicet impietate aleatoribus adeo familiari arcere dignatus fuerat; et tandem ostensurus in eum divitias misericordiae suae excitavit ipsum aliquando a somno mortis, et in manu potenti et brachio extento a perditionis via ad salutis tramitem revocavit.*

2. Eius conversio, et sanctioris vitae initium. – *Cum enim quadam die iter agens Camillus accepta quondam fastidientibus auribus piarum exhortationum verba solus secum recoleret, et quasi ruminans animo volutaret, interiori luce subito percussus, ac peccatorum suorum conscientia, divinorumque judiciorum timore perterrefactus humi se prostravit; nec inde prius surrexerit, quam anteactae vitae crimina vehementissimo doloris actu detestatus de custodiendis in posterum justificationibus Domini immutabiliter constituerit. Ex eo tempore novus homo factus Camillus non modo ab omni vitiorum genere deinceps*

abstinuit, sed ad sublimiorem Christianae perfectionis metam contendere coepit. Sancti Francisci habitum in Ordine Fratrum Capuccinorum Siponti induit: sed veteri ulcere, quod olim in tibia contraxerat, identidem recrudescente, his a dolentibus Superioribus dolens dimissus ab hac sibi charissima arctioris vitae semita deflectere coactus est. Romam reversus vetus hospitium suum, S. Jacobi scilicet Domum Incurabilium nuncupatam repetiit, ac Deo sic disponente ejusdem bonorum administrationi praefectus fuit. Quo in munere cum se Camillus non tam hominibus, quam Deo servire cogitaret, maxima sedulitate ac diligentia infirmorum necessitatibus sublevandis se totum dicavit.

3. Fundatio Ordinis Cler. Reg. Min. Inf.

a) Sed cum ea in re non satis sibi obsecundare videret eos, qui temporali mercede conducti in ipsius Nosocomii ministeriis adhibebantur, secum cogitare coepit quomodo ferventiores Operarios, praestantioribus propositis spiritualium meritorum praemiis, compararet. Communicavit consilium hac de re suum cum S. Philippo Nerio tunc in humanis agente, a cujus praeceptis nutuque pendeat; quo approbante atque hortante, cum paucis primo ejusdem Nosocomii Ministris, mox cum ampliori piorum Fidelium numero Sodalitatem quandam instituit laicorum hominum, qui se Divinis obsequiis, et aegrotantium curae in ipsa primum S. Jacobi Domo pro Dei amore et futurae vitae mercede manciparunt, et contempta priorum commodorum ratione, superatisque Divino praesidio invidorum calumniis, in instituto constanter perseverantes brevi tempore extra praedictam quoque Domum charitatem suam dilatarunt; cumque proprium sibi domicilium in Urbe constituissent, inde ad omnium pauperum aegrotantium levamen tam in Nosocomiis, quam in privatis Domibus accurrentes incredibilem Urbi universae utilitatem attulerunt.

b) Haec autem utilitas tunc major evasit, cum multis Ecclesiasticis Viris Camillo sese adjungentibus, ipsoque Camillo de praedicti S. Philippi directoris sui consilio, post exacta in scholis Collegii Romani singulari humilitatis exemplo litterarum studia, ad sacrum Presbyteratus Ordinem promoti, spiritualis non minus quam temporalis vitae subsidia aegrotis quibusque praestare coeperunt.

c) Ea re permotus sapientissimus Pontifex Sixtus PP. V Praedecessor Noster per suas litteras Apostolicas, datas apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die 18 Martii anni 1586, hujusmodi Institutum Omnipotentis Dei, atque ejus pauperum aegrotorum famulatus dicatum, ac voluntariae Paupertatis, Castitatis, et Obedientiae proposito, nulla tamen voti sponsione adstrictum collaudans, atque commendans perpetuo approbavit, et confirmavit sub denominatione Congregationis Ministrantium Infirmis, eidemque complura Indulta et Privilegia tam in spiritualibus quam in temporalibus benigne concessit; inter quae illud specialibus litteris die 26 Junii ejusdem anni datis indulget, ut illius Sodales pro habitus proprii distinctione Crucem fulvi coloris ad latus dexterum vestium

suarum assutam deferrent.

d) Sed cum hujusmodi Congregatio paucorum annorum decursu, Camillo, praeside et promotore, non solum fructuosior evaderet, sed et spectabilium Virorum numero aucta ad ampliores Domus S. Mariae Magdalenae de Urbe in Regione Columnae translata fuisset, omniumque eidem adscriptorum jam sensus esset ut sub prudentissimis legibus, et regulis ab eodem Camillo praescriptis, ac solemnibus Paupertatis, Castitatis, et Obedientiae professione, in perenni ministerio aegrotantium, ne excepto quidem pestiferae contagionis casu, religiosam vitam degere optarent; exhibitis felicis recordationis Praedecessori pariter Gregorio Papae XIV hujusmodi Regulis, iisque examinatis, et approbatis, placuit eidem Gregorio praefatam Congregationem in Ordinem Regularem erigere sub nomine, et nuncupatione Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, ejusque Professores in quibuscumque locis tunc, et deinceps commorantes, sub immediata et speciali sua, et Apostolicae Sedis protectione perpetuo susceptos, amplissimis gratiis et privilegiis de Apostolica liberalitate ditare, prout in ipsius Gregorii Praedecessoris litteris datis apud S. Marcum anno Incarnationis Dominicae 1591 XI Kalend. Octob. plenius atque distinctius continetur.

e) Ex hac nova charitatis schola mirum quanta in omnium ordinum homines tum corporum, tum animarum praecipue utilitas dimanavit. Non jam aegrotantes ad morborum aerumnas solitudinis ac derelictionis moerorem accessisse doluerunt; non jam transactae vitae reatibus gravati imminentis mortis discrimen absque peccatorum expiatione subire timuerunt; non jam humani generis adversarius miseros mortales in extremis laborantes infesta rabie circumstans aut a susceptorum Sacramentorum robore imparatos, aut Fidelium exhortationum solatio et subsidio destitutos invenit. Reddita Nosocomiis mundities, allevati Ministrorum labores, animarum Pastores ubique adjuti, in anxietatibus, curis, et sollicitudinibus sublevati, ut minime sit mirandum tot hujus Instituti Domos, et tunc modico temporis intervallo per Italiam universam, per Siciliam, aliasque remotiores Provincias, et deinceps per Europae totius Regiones, plaudentibus Civibus, Episcopis adnitentibus, erectas esse; in quibus cum magno populorum fructu, et emolumento viget eximia charitatis spiritus per Camillum in ipsius filios, atque discipulos diffusus et propagatus.

3. S. Camilli Fundatoris virtutes, imprimis caritas.

Ipse vero saluberrimi operis Institutor, atque promotor cum omnes, quas aliis tradiderat, Christianae perfectionis leges exactissime implevit, tum eam praecipue, quae plenitudo legis est dilectionem: cujus profecto Nobis datum est ex

collectis de ipsius vita, et rebus gestis certissimis monumentis tam sublimitatem, atque profundum, quam latitudinem, longitudinemque dignoscere.

1) *Sublimitatem.* – *Sublimis profecto charitas, quae a Deo procedens, et in Deum ipsum se referens creata omnia, quae aliis inordinatae cupiditatis fomenta esse solent, vel tamquam pietatis in Deum argumenta, vel tamquam occasiones misericordiae in proximos exercendae unice intuebatur. Hinc cum ex omnibus rebus, quaecumque ipsius sensibus obversabantur, nova quotidie amandi, laudandique Creatoris incitamenta sumeret, novas charitatis flammam conciperet; in assiduos de Deo sermones, in flagrantissimos Divini amoris actus non sine lacrimis identidem erumpebat; tantoque cor ejus aestuabat ardore ut sensibilem aliquando lucem e vultu suo radiantem emitteret; et nihilominus ingemiscens quod se infinitae bonitati pro merito diligendae imparem agnosceret, infinitas sibi animas dari voluisset, quas in Dei amore totas impenderet. Hoc desiderio incensus ad operosa ministeria proximis praestanda eo spiritu accedebat ut Omnipotenti Deo, quem in pauperibus intuebatur, obsequium aliquod pro viribus exhiberet, ab eaque cognitione nunquam mentem animumque avertebat. Itaque coelestem fere vitam in terris ducens nonnunquam visus est per mirabiles exstases a sensibus omnino alienatus, totoque corpore in aera elevato ac suspenso, beatorum spirituum consortio sese miscere: unde et eorum ope ac praesidio complura vitae discrimina mirabiliter evasit; et S. Philippi Nerii testimonio compertum est Angelos ipsius Sociorum lateribus, dum infirmis ministrarent, adstantes apparuisse. Sed et aliis supernaturalibus donis a Deo cumulatus, spiritu prophetiae, gratia curationum, et mirabili in naturae leges imperio adhuc vivens innumera coelestis favoris, quo fruebatur, argumenta dedit.*

2) *Profunditatem.* – *Ab ea tamen virtutum suarum, et supernorum charismatum sublimitate oculos declinans Camillus eosque in propriae humilitatis profunditate libentius defigens nec unquam oblivione captus purgationis veterum suorum delictorum saepe se inter omnes peccatores pessimum appellabat, seque indignum, qui inter homines viveret, ac destinatum aeternis ignibus titionem intimo animi sensu profitebatur; ex quo sane humilitatis fonte prodierunt assidua. quibus corpus afflictabat, poenitentiae ac mortificationis exercitia; praecipue vero demissus ille mentis habitus, quo pauperibus et aegrotis, quos sibi in Domino adsciverat, in abjectis et laboriosis quibusque officiis sine requie ministrabat atque inserviebat. Neque vero ob praeclaram, Deoque et hominibus acceptissimam Religionem a se fundatam, sapientissime administratam latissimeque propagatam, ullo modo efferebatur; quinimo delatum sibi forte Fundatoris nomen refugiens ipsam quoque Ordinis Praefecturam, quam per 27 annos in omni patientia et sollicitudine gesserat,*

tandem, firmato jam ipsius statu et regimine, humiliter a se abdicavit, et sponte dimisit; ut ita cum eo, a quo didicerat mitis esse et humilis corde, fratribus suis jam dicere posset: «Ego autem in medio vestri sum, tamquam qui ministrat». Qua tamen ex re iidem novam utilitatem sunt consequuti, dum ab ipso Ordinis Moderatore, a quo sapientissimas leges atque vivendi Regulas ad eum diem acceperant, deinceps etiam perfectae subjectionis et obedientiae formam ipsius exempla intuentes desumere potuerunt.

3) Latitudinem. – Sed jam videmus qua latitudine dilatatum sit cor ejus, ut charitatis suae fructus ad omnes proximos in tribulatione et angustia positos derivarent. Quo in genere non hic omnia recensenda ducimus, quae Camillus assidue pro pauperibus sustentandis, alendis, hospitio accipiendis, pro virginibus tuendis, et collocandis, pro viduis, ac pupillis defendendis, sublevandisque gerebat.

Unum pro cunctis opus, quod sibi suisque Alumnis proprium et praecipuum sumpserat, ut aegrotantium animabus, corporibusque succurreret, immensam prope illius charitatis amplitudinem satis demonstrat. Quis enim tota Urbe infirmabatur, cum pro commiserationis affectu non infirmaretur Camillus? Ad quem non accurreret, ac vel ipse praesens inserviando et consolando usque ad extremum adesset, vel subrogatis Sociis desideratam opem afferret? Quem reperit inopia pressum, aegritudine prostratum, aut nimio mortis metu perterritum, cui non opportuna corporis, animique subsidia contulerit, eumque in aeternae salutis fiduciam erexerit? Quem vitiis atque peccatis irretitum, vel Religionis mysteria et dogmata ignorantem, quin eum ad melioris vitae propositum, ad Divinae bonitatis sinum reducere studuerit, vel in doctrina Fidei et in lege Domini erudierit? Quin etiam constat aliquos Haereticos in Urbe morbo correptos Camilli charitate et comitate devinctos, ejusque instructionibus atque hortationibus illustratos, adjuvante Divina gratia, Ecclesiae Chatolicae restitutos fuisse.

Quibus in rebus cum per omnes Urbis Regiones ac Domos magni ipsius fuerint, et quotidiani labores; tum vero in publicis Xenodochiis, et potissimum in hospitali Domo Sancti Spiritus in Saxia illius opera adeo assidua fuit ut ibi cogitationum, atque studiorum omnium scopum, ibi veluti perpetuam vitae suae sedem collocasse videretur. Ibi non solum famuli et inservientes, sed ipsi quoque Praepositi viderunt eum in omnis officii ministerio sibimetipsis praeaeuntem, quaeque inter plures dispertita sunt munera, eundem unum, omnia amplectentem, ac mira sedulitate obeuntem. In eo habuerunt aegroti quidquid homines fere ab amicis, proprinquis, parentibus desiderare consueverunt; nec major est amantissimae matris sollicitudo erga unicum languentem filium ea quam Camillus singulis quibusque aegrotantibus praestabat, eorum desideria

praeveniens, eorum solatium, commodum, munditiam, ac potissimum animae expiationem, rectamque Sacramentorum perceptionem procurans; in eos vero peculiariter intentus, a quibus caeteri vel contagionis metu, vel morborum nausea, et horrore refugiebant, eos ipse ulnis amplexari, fovere sinu, suisque vestibibus tegere non recusabat. Ibi saepe laboriosas nocies laboriosissimis diebus continuavit, nec ulcerati cruris, nec gravis herniae incommodo, et dolore detentus, nec cibi, nec somni, nec quietis memor, non semel ob extremam corporis defatigationem spirituum deliquio captus in terram semianimis corruit.

Reliquum erat ut praesenti experimento proposito videretur an Camilli charitas ad illum, quera cum Sociis professus fuerat, gradum revera pertingeret, ut nimirum aegrotis fidelibus, quos etiam pestis incessisset, opem et ministerium praestaret. Et quidem quatuor vix annis post indultam novo Ordini Apostolicam confirmationem invasit Urbem contagiosa lues cum extrema annonae caritate conjuncta, ut duplici clade percussa Civitas funeribus, luctu, vastitate completa fuerit. Alios morbi vis, alios inopia et fames, plurimos desperatio, et horror ad mortem ducebant, omnes vero metus, ac praesens vitae periculum ad salutem, et securitatem alibi conquirendam, vel saltem discrimini non objiciendam adigebant. At vero Camillus, propria incolumitate vitaque contempta, minime dubitavit cum suis Alumnis pro salute publica se devovere. Itaque visus est non modo publicis omnibus Nosocomiis sine intermissione adesse, ac miseris aegrotantibus opera, consilio, exhortationibus opem ferre; verum etiam incredibili sollicitudine privata quaslibet Domos ingredi, quandoque etiam, si oclusae essent fores, adhibitis scalis per fenestras penetrare; remotissima quaeque loca, obscuras cryptas, immunda stabula anxie circumire; languentes, afflictos, inedia dejectos conquirere, atque omnes quibuscumque poterat subsidiis juvare ac reficere, eorum plagas curare, tabem abstergere, sordes eluere, lectos purgare. Praeterea novum aperuit Xenodochium in ipsa Religionis suae Domo, alterum in Regione Coelimontana ad Sanctum Sixtum, alterum quoque ad Clivum Capitolii in via Rhedarum nuncupata constituit, illucque aegrotos undique comportari curavit, complures etiam propriis sublatis humeris ipse detulit. Per omnes denique Urbis vastissimae Regiones alacer opera, voce, animo praesto fuit ut non sine causa judicatum fuerit clementissimum Dominum, qui etiam in ira sua misericordiae recordatur, deliberato in Urbem flagello, opportunum levamen per Camillum, ejusque propositi Sectatores opponere voluisse.

Ea tempestate sedata, ecce biennio post novum calamitatis genus novam Camillo praebuit occasionem ardentissimae charitatis suae erga periclitantes proximos ostendendae. Cum scilicet Tyberis aquarum copia plus nimio auctus

magnam Urbis partem inundasset, jamque adjacentes Sancti Spiritus aedes invadens inferiora ipsius cubicula occupasset, commotus tanto infirmorum periculo Camillus in medias aquas prosiliens coepit aegrotos ipsos, eorumque grabatos humeris suis alio transferre, nec prius ab opere cessavit, quam immenso trium dierum labore in iuto omnia collocata conspexerit. Quod si veritatis aeternae testimonio majorem ac dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis; quid ni heroicam agnoscamus fuisse charitatem Camilli, qui minime detrectavit pro pauperibus Christi vitam saepe suam in manifestum discrimen adducere, nec unquam animam suam pretiosiore fecit ea, cujus desiderio flagrabat, proximorum salute?

Neque vere unius Romanae Urbis ambitu se continuit ipsius dilectionis amplitudo, sed alias quoque Regiones, ac Civitates complexa est, ad quas Instituti sui fructum, utilitatemque propagavit; Italiam vero universam fere benefaciendo peragravit, mirifica charitatis opera ubique exercens, omniumque necessitatibus opportune succurrens. Mediolanum et Nolam Urbes pestifera contagione grassante, quo tempore ali earum Urbium commercia omni ratione vitabant, quin etiam earum Cives alio evolare posse cupiebant, ultro ingressus est Camillus dilectionis ignem in sinu portans, atque utrobique admiranda illa virtutis exempla, quae Roma olim conspexerat, pari omnium ordinum admiratione renovavit. Buclanicum Patrium Oppidum ut audivit annonae difficultate graviter afflictum, illico Roma eo se contulit, suosque cives impensis providentiae, et charitatis officiis, illustribus quoque impetratis a Deo prodigiis, mirifice recreavit.

4. Longitudinem. – Denique inextinctam charitatis suae flammam usque ad exitum vitae, usque ad metam praeclari cursus feliciter perduxit; cumque diuturno triginta trium mensium languore, lentaque, et molesta febris probatus fuisset, praenunciatum sibi coelitus mortis diem animo concupiscenti praestolando, nil aliud praeter Dei et proximi dilectionem in corde et in ore habens, nil aliud Sociis ac Discipulis suis commendans, tandem Ecclesiae Sacramentis pie et religiose susceptis, die 14 Julii anno salutis 1614, aetatis suae 65, ad regnum perfectae charitatis migravit.

4. Processus canonici beatificationis et canonizationis.

1) Nec dubitarunt quicumque ipsius laborum agnovere certamina, quin ipsi coronam justitiae reddidisset justus Judex, qui etiam editis potentiae suae signis devota frequentis populi ad ejus funus confluentis officia sibi accepta esse monstravit. Cumque de hujusmodi Miraculis, ac potissimum de perspecta Servi Deisanctitate universalis fama, et constans hominum iudicium esset, cito deventum

est ad legitimorum Processuum constructionem, quibus Ordinaria primum, mox etiam Apostolica auctoritate confectis, eorumque validitate approbata, post maturum omnium examen iteratis vicibus resumptum, Nobismetipsis olim pro munere Promotoris Fidei, quod gerebamus, minutissima quaeque dubitationis capita proponentibus, tandem a felicis recordationis Praedecessore Nostro Benedicto Papa XIII cum consilio Congregationis Sacrorum Rituum judicatum est constare de Camilli Virtutibus in gradu heroico, ut patet ex Decreto ab eo edito die 24 Julii anni 1728.

2) Mox examinatis in eadem Congregatione Miraculis, quae post Camilli obitum, ejusdemque intercessione evenisse dicebantur, hujusque examinis summa ad Nos ipsos in Petri Chatedra jam sedentes relata, post invocatam Divini luminis opem, ac reiteratam collectarum probationum considerationem visum est Nobis duo potissimum ex novem propositis indubitanter approbanda esse: unum nimirum de enormi Polypo in naribus cujusdam Puellae Viterbiensis suborto, et plures jam menses pervicaciter permanente, qui ex solo contactu fili subuculae Servi Dei penitus evanuit; alterum de lethali morborum congerie, maligna scilicet feбри, pulmonum, et pleurae inflammatione, gutturis etiam ulcere, quibus Chatarina Dondula sexto jam mense uterum ferens corsepta, et ad extremum vitae Medicorum etiam judicio deducta fuerat; sed omnia solo haustu aquae, in qua comminutus fuerat pulvis e cubiculo Servi Dei collectus, illico depulsa fuerunt ita ut aegra non modo sanitatem, sed pristinas etiam vires momento temporis recuperaverit. Quae quidem Miracula cum Nos decreto edito die 26 Septembris anni 1741 approbata publicaverimus, mox praefatae Congregationis consilium audierimus super Beatificationis honoribus eidem Dei Servo tuto deferendis.

3) Die demum secunda Februarii anni 1742 in Festivitate Purificationis Beatissimae Virginis Mariae, quo die olim Camillus superni luminis radio illustratus ad bonam frugem conversus fuisse perhibetur, aliud Decretum protulimus de ejusdem formali Beatificatione peragenda; cujus solemnia deinde in Basilica Principis Apostolorum de Urbe rite celebrata fuerunt vigore Litterarum Nostrarum Apostolicarum die 7 ejusdem mensis et anni sub Annulo Piscatoris editarum.

4) Indultam Beato Viro venerationem, ac summo Fidelium studio eidem exhibitam nova subsecuta sunt Miracula, quae manifestam Dei voluntatem de ipsius glorificatione in terris augenda ostendere videbantur. Tribus itaque Episcopis ad inquirendum super hujusmodi Miraculis auctoritate Nostra Apostolica de more delegatis, cognitaque Processuum ab ipsis confectorum validitate, ex tribus Miraculis in praedicta Sacrorum Rituum Congregatione accuratissime discussis, audito ut par erat Peritorum judicio, novisque

inquisitionibus super sanationum obtentorum perseverantia legitime peractis, duo potissimum tamquam approbatione Nostra digna Nobis proposita fuerunt, quae cum revera, privatis Nostris studiis adhibitis, et invocato lumine Spiritus Sancti, clarissima in luce posita judicaverimus, die prima Maii superioris anni 1745 Decreto Nostro approbavimus, et publicavimus. Primum est sanatio Luciae Theresiae Petti Puellae ex Oppido Caprarolae, quae cum ab ipsa nativitate ob pravam thoracis structuram magna respirandi difficultate laborasset, et procedentibus annis, ingravescente Asthmate, accedentibus purulentis, et sanguineis excretionibus, ac summa virium prostratione, externo quoque contracto gibbo, gravem sibi, aliisque vitam haud longe protrahere posse ostenderet; in maxima morborum hujusmodi intensione, cum invocata Beati Camilli ope aquam bibisset praefato pulveri admixtam, unius noctis spatio a morbis omnibus expedita, et perfecta valetudinis firmitate donata fuit. Alterum est instantanea sanatio Margaritae Castelli duodeviginti annorum Puellae ex Oppido Marini, quae ob vitium sanguinis ab utero matris contractum, malignis pustulis saepe afflicta, tandem earum numero in immensum aucto ita ut universum ipsius corpus unica crusta, sanie tabeque manante coopertum appareret, acuta quoque febris superveniente, omnique amissa motus, et sensuum facultate jamjam expiratura judicabatur; cum subito imposita ipsi Imagine Beati Camilli, ac brevi prece ab ipsius sorore et matre emissa, velut a somno mortis excitata perfecte convaluit, corpus repente detumuit, crustae deciderunt, reliquit eam febris, ita ut e lecto statim surgens integerrimis viribus incedere et operari potuerit, neque deinceps inveteratae hujusmodi affectionis incommoda amplius perpessa fuerit.

5) Consulta deinde fuit eadem Sacrorum Rituum Congregatio, an rebus ita se habentibus ad solemnem Beati Camilli Canonizationem tuto procedi posse censeret; omnibusque Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus eadem Congregationem constituentibus, necnon dilectis filiis ejusdem Congregationem constituentibus in partem affirmativam consentientibus, Nos deinde, matura ponderatione praemissa, ac ferventibus Deo oblatis precibus, tandem anno superiore die 17 Augusti illius diei anniversaria, qua inscrutabilis Divini consilii altitudo Nos immerentes ad Summi Pontificatus apicem evexit, publico Decreto edito hujusmodi Congregationis sententiae Nos quoque adhaerere declaravimus.

6) Urgebant vero pro hujus Decreti implemento non solum communia Fidelium populorum, ac in primis dilectae Urbis Nostrae vota, sed et enixae preces, ac supplicationes antedictae Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, quibus et olim clar. mem. Philippus III, et Philippus IV Hispaniarum Reges Catholici, plurimique Ecclesiastici, et Saecularis Ordinis Proceres apud Praedecessores Nostros Romanos Pontifices suas preces

adjunxerant, et suas nuper postulationes Nobis humiliter exhiberi mandaverant Charissimus in Christo filius Noster Carolus utriusque Siciliae Rex illustris, ejusque Conjux Charissima in Christo Filia nostra Maria Amalia utriusque pariter Siciliae Regina illustris, et cum aliis pluribus Antistitibus, et Principibus dilecti Filii nobiles Viri Neapolitanae Civitatis electi.

7) Quapropter communicato consilio cum universo Collegio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die 18 elapsi mensis Aprilis coram Nobis habito, hisque similiter audito a Nobismetipsis causae statu, ac meritis ad ulteriora servatis servandis progrediendum esse suadentibus; Nos demum convocatis per Litteras compluribus Ven. Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis per Ecclesias constitutis, eorum quoque suffragia, ut in tanti momenti judicio fieri consuevit, et decet, audire deliberavimus.

8) Itaque expositis primum in plenario, publicoque praedictorum S. R. E. Cardinalium, Antistitum, omniumque Ordinum Romanae Curiae consessu per dilectum filium Julium Caesarem Fagnanum Nostrae Consistorialis Aulae Advocatum ejusdem B. Camilli gestis, Virtutibus, et Miraculis; iisdemque praeterea in summaria relatione ex monumentis praedicta sacrorum Rituum Congregationis fideliter desumpta una cum Actorum serie praedictorum omnium judicio subjectis,

9) die decima currentis Junii eosdem S. R. E. Cardinales, et Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos universos coram Nobis in Consistorio semipublico congregatos, adstantibus de more dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis et causarum Palatii Nostri Auditoribus, requisivimus an ad solemnem ipsius Beati Canonizationem deveniri posse censerent; cumque omnes unanimi sensu id a Nobis praestandum esse suaderent, exhibitis quoque in scriptis per singulos suffragiis, quae in Romanae Ecclesiae tabularium inferri jussimus; Nos quidem tunc eos omnes hortati sumus ut pra impetrando Nobis superni luminis adjutorio suas Deo preces offerrent; mox generalia per Urbem jejunia indiximus, designatisque Ecclesiis cum Indulgentia ab omnibus Christifidelibus Nobiscum orantibus consequenda, iteratis etiam Sacrificiis, Deum Omnipotentem precati sumus ut sedium suarum assitricem sapientiam ad illuminandas mentis Nostrae tenebras emittere dignaretur.

5. Beati Camilli canonizatio.

Demum adveniente hac die Beatorum Apostolorum Petri et Pauli martyrio consecrata, in splendidissimo Ecclesiae Romanae jubilo, praecedentibus cum prece omnibus Cleri Saecularis et Regularis Ordinibus, et subsequentibus Aulae Nostrae, et Curiae Officialibus atque Ministris, frequentissima Consacerdotum,

corona stipati, ad Sacram Beatissimi Apostolorum Principis memoriam in Vaticano solemnibus supplicationibus ritu processimus, — ubi exhibitis Nobis iterum a dilecto filio Nostro Joachino Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbytero Cardinali Portocarrero nuncupato, praedictorum Supremorum Principum, et Procerum, Ecclesiarumque, et Congregationis Clericorum Regularium precibus et obsecrationibus, — Dei nomine cum gemitibus invocato, ad laudem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad Triumphantis Ecclesiae gloriam, et Militantis consolationem atque praesidium, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, ac de congregatae Fraternalitatis, ut supra diximus, assensu et consilio, praedictum Camillum de Lellis Dioecesis Theatinae Sacerdotem, Fundatorem Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, de cujus praecellenti Fide, et Charitate, caeterisque Virtutibus in gradu heroico, necnon de Miraculis ipsius intercessione a Deo patratis plenissime constabat, et constat, Sanctum esse definiendo pronuntiavimus, et pro Sancto ab omnibus habendum, atque colendum ediximus in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti;

omnibusque Christifidelibus, qui singulis annis die 14 Julii, vere poenitentes et confessi, Ecclesiam Sanctae Mariae Magdalenae de Vrbe Congregationis praefatae Clericorum Regularium, in qua ipsius Sancti Corpus religiose asservatur, devote visitaverint, septem annos et totidem quadragenas de injunctis eis seu alias debitis poenitentiis, eadem auctoritate in perpetuum misericorditer relaxavimus. Denique in obsequium Omnipotentis Dei decantato Laudis, et Confessionis Hymno, incruentam salutis nostrae Hostiam ad Altare Confessionis Beatissimi Petri Apostoli in spiritu humilitatis obtulimus cum commemoratione etiam ipsius Sancti Camilli Confessoris, necnon Sanctorum Fidelis Martyris, Petri, et Josephi Confessorum, et Catharinae Virginis, quos pariter Sanctorum Albo rite adscripsimus, omnibusque ibi praesentibus plenariam peccatorum indulgentiam largiti fuimus.

6. Bullae epilogus.

Exultet igitur Ecclesia Sancta Dei, et jucundetur in Domino, qui secundum promissiones suas sanctitatis et dilectionis spiritum in ea conservat, et fovet. Excitentur Fideles ad praeclara Sancti hujus persecuta vestigia, ut ipsius mereantur suffragiis adjuvari, qui cum in illo Regno beatitudinis, in quod neque luctus, neque dolor ingreditur, non habeat cui assueta misericordiae suae exhibeat officia, Nos hic in tantis angustiis, et calamitatibus constitutos sua intercessione sublevare, et flagella Divinae iracundiae a Nobis lubens studebit avertere.

7. Clausulae, dies, subscriptiones.

Ut autem praemissa omnia ad consolationem et eruditionem Christianae plebis ubique innotescant, Nos ea praesentium Litterarum Apostolicarum tenore et auctoritate publicanda atque edicenda esse censuimus; mandantes ut earundem praesentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae. — Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo sexto, tertio Kalendas Julii, Pontificatus Nostri anno sexto.

✠ Ego BENEDICTUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

(Apponitur sigillum cum inscriptione:- Sanctus Petrus - Sanctus Paulus -
Benedictus PP. XIV - Fiat pax in virtute tua).

✠ Ego T. Episcopus Ostien. et Veliternen.
Card. RUFUS DECANUS, et S. R. E. Vice-Cancellarius.

✠ Ego A. Episcopus Portuensis, Card. S. CLEMENTIS,
S. R. E. Camerarius.

(Sequuntur nomina ceterorum 34 Cardinalium. Deinde).

D. Card. Passioneus, J. Datarius.

Loco ✠ Plumbi.